

Yürek Sesimle Varım Ben Bu Evrende

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Aralık 2019

Ölüm... bir cinnetin yangına dönüştüğü bir kaos ve sözcükler sırlı yükümlülüklerine ihanet ediyorlar şairin kayrasında donuk bakışlı ölü kuşlar ve öyle bir rehavet ki tutuşan hele ki maneviyatın çitası yükseldikçe depreşen acılar ayyuka çıkıyor ve işte misafiriyim aşkın tek kareye serildiğim bir hutbeden yüreğime transfer etmesi umuduyla huzur dilediğim Yaratandan.

Kuytularda saklı manivela ve ölümün kök hücresi...

Dirildiğime kani idim oysa bir zamanlar ve Tanrı şahidim ki bir zamanlar böylesine huzursuz bir teselli değildi ruhumun konakladığı.

Şekli şemali yok işte acıların bir de gidip dönmeyeceklerini bildiklerim kadar gitme ihtimalinin yanın ferinde özlem saklı dünüme: hani annemin koynunda huzurla uyuduğum ve saçlarımı da okşarken usul usul.

Yeminler ettim bir kez hatta bin kez.

Döndüm de sözümünden.

Rabbim, bağışla beni, demenin mealidir kimsesizliğim ve kindar insan neslinden nemalanıp yoksunluğumu perçinleyen gölgeler.

Mutlak bir yenilgi imiş hurafeler ve ben içi boş bir çuvalmışım.

Nice pirinç tanesi imiş öğretiler...

Hani bilgiyi derleyip belleğime işlediğim.

Ahlak, namus ve fazilet uğruna kendimi yiyip bitirdiğim ve kimselere benzeme ihtimali yok iken nihayetinde kendimi ve aklımı yitirdiğim.

Göreceli imiş vasıflar ve sicilime işlenen damgalar.

Aklı ehliyetimle olsun diplomalarım olsun nihayetinde evet, nihayetinde...

Niye yoksun, diye soranlar.

Kuram cennetinde kurallara tabi olduğum; ahlak ve şeref denen desturla hâkimiyetine eşlik ettiğim sayısız dogma.

Kız kısmı arkasına bakmaz.

Kız kısmı yüksek sesle gülmez...

Şimdi alaycı kuşlar çığlık atıyor ve kimsesizliğin mealini sorguluyorlar oysaki ben, Rabbimle mutluyum, dememe bile anlam veremeyip ringe çağırıyorlar beni.

Kemale ersem de.

Kazara kendimi bir yerlerde unutup geçmişe takılı kalsam da elbette Freud'un nezdinde hastalıklı ve evrenin nezdinde akli başında ve kendimce kendimi çözümlemenin ilk evresi iken iyi niyet ve sonsuz sevgim.

Sözcükler bileğimi bükemiyor kimi zaman ve yüreğimden öpsünler diye kucaklıyorum ne de olsa yüreğime aitim ben bu dünyaya: hani, o külüstür yüreğimle.

Akla zarar kimliğinin sorgulandığı.

Ve yitik belgeler kimi zaman GBT'min kimi zaman kimlik numaramın eşlik ettiği.
Halis munis bir insan olmanın sonucu belki de radara yakalan duygularım ve benlikle olmayan sorunuma sorun varmışçasına yaklaşanlar ve iç dünyalarında sorunlu insanlardan bana yansıyan belki de onların sevgisizliklerine karşılık verme isteğim: bu da elbette severek ve empati kurarak beni asla bir yerlere taşıyor eklediği acılardan başka da yaptırımı yok hani sevgisizliklerinin.
Bazen bir mikado çöpü olmanın özlemini duyuyorum hani yıllar evvel benden yaşça büyük o sevecen kadının bana arkadaşımı muamelesi yapıp da kendimi kocaman bir kız hissettiğim o hastane odasında, babaannem ameliyatta çıkmış ve ben safça gülümserken.
Suçlarımın haddi hesabı yok işte hele ki sevdiklerime armağan ettiğim iç dünyam belki de kendimi bu yüzden sevmeye sıra gelmedi ne de olsa gizli özne olmakmış doğamda saklı olan ve ben arsız bir kız çocuğuyum sevgiyi tepesinde taşıyan.
Aşmakla iştiğalim dağları.
Sevmekle iştiğalim kurumuş tüm ırmakları.
Aslında sebilde kalan bir su damlasından bile haberdar değilken kimi insan ben ç/ağladığım kadar şelalemi ve coşkumu armağan etmek istiyorum kâinata.
Ve biliyorum ki; İlahi Aşkın doruklarına er geç çıkıp hak ettiğim sevgiyi bulacağım elbette daha çok severek ve daha çok yakın durarak Rabbime ne de olsa sevgi ve aşk, İlahi bir yolculuk ve insanların geçiş hakkı tanımadığı şu fani dünyada biz severek büyüyeceğiz ve gözümüzde büyüttüğümüz her problemi da İnşallah aşacağız.
Sağalttığım kadar acıları elbette yazmanın verdiği şevk ve huzur ile bir de atıl yüreklerde büyümesini beklediğim sevgi ağacında bir meyve olmak adına nadiren de olsa mutluluğa doyacağım ender zamanların hayalini kuruyorum.
Şehrin patikalarında yürüyen inatçı bir keçi gibiyim bazen.
Bazen savrulduğum kadar yaprak yaprak.
Ne kinim var beslediğim ne de yüreğim kirli sanırım budur huzura giden yolda pay ettiğim ve mutluluğu payidar kılmak adına kendimle uzlaşmanın yollarını aradığım...
Endamlı yürek sesimle varım ben bu evrende.
Ve kimsesizliğimle ve tüm yoksulluğumla sadece Rabbimden istiyorum aslında ne istediğimi ben bile bilemezken şunu biliyorum ki; O, her şeye ve içimizden geçenlere vakıf bu yüzden uçuşan tebessümlerim var benim ve bitimsiz dualarım elbette sevdiklerim için en iyiyi dilediğim kendim için neyin iyi olduğunu sadece O'na bırakmışken...